

Barcelona, 25 de setembre de 1931

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY LV - 2725

Preu 20 cts. - Atrassats, 40

Martínez Anido és pobre

—Una caritat per a un pobre general, amic de la justícia i de l'ordre!

Lirinius

VIES URINARIE

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catzets del Doctor Solvré*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avari), *escames*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives del Dr. Solvré*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials del Dr. Solvré*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessebres 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebren gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

FERROTYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

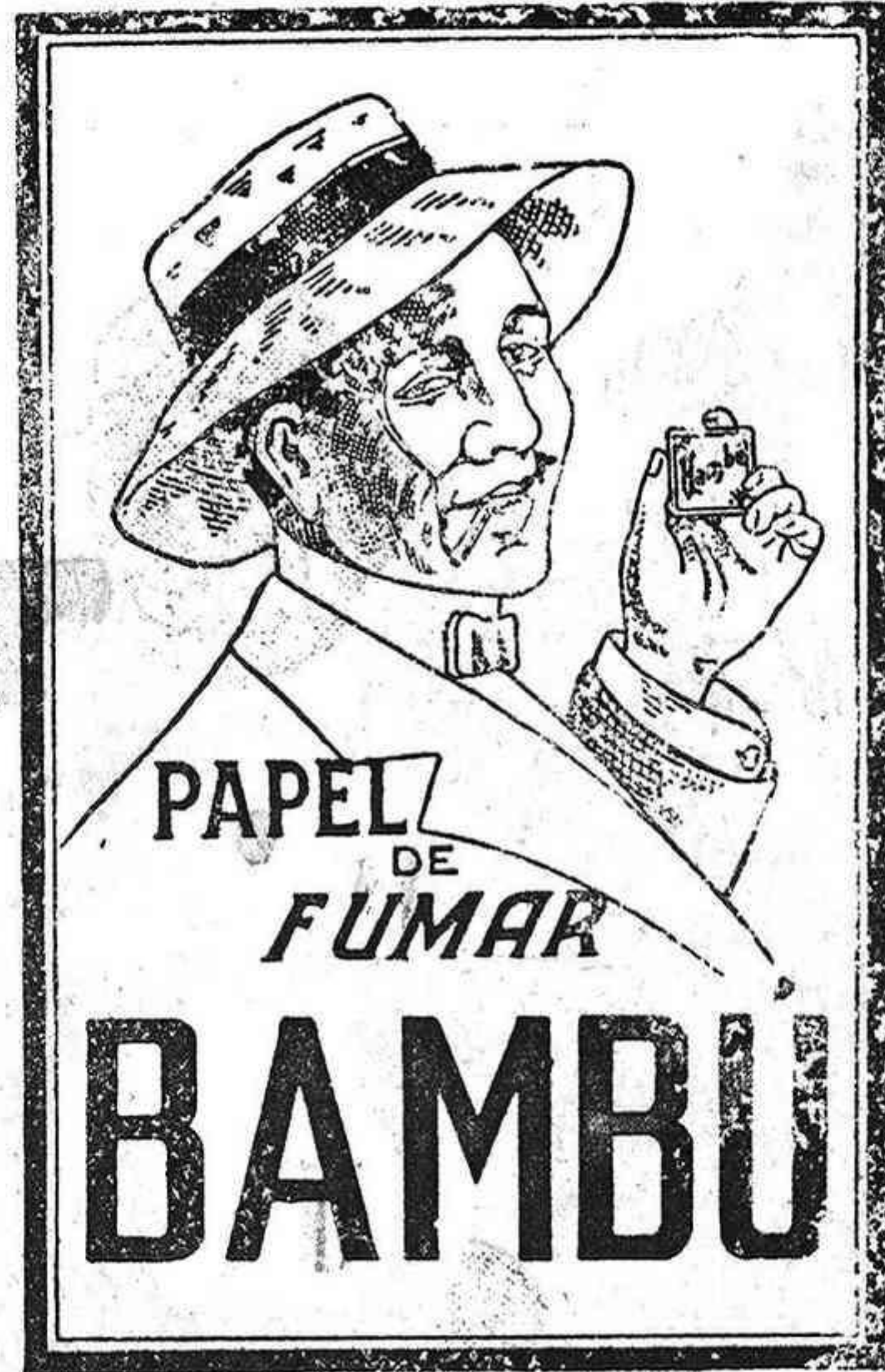
Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Produce pluri-glandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfors, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUÏBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològic del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

L'oposició

Hi ha gent que confon l'esquerrisme amb un permanent estat d'oposició a tot Govern. Clar que a Catalunya portem una tradició oposicional a tot Govern, i el governar ens ve de nou. Estàvem acostumats a dir que ens manaven de Madrid, que no es podia fer res, i davant de cada conflicte, amb una resignació franciscana, un conformisme mahometà, aixecàvem els braços enlaire i, assenyalant l'imponderable de l'infinít, dèiem:

—Ah, fillets; si nosaltres manéssim!

I aquesta exclamació a dalt i a baix, a dreta i esquerra, a una banda i l'altra, creava un estat anarquitxant en el qual es trobaven en el mateix rengle de combat els nacionalistes, els catalanistes tebis i els homes liberals i democràtics de l'alta, mitjana i petita burgesia, i els obrers amb la seva invariable gama de matisos esquerristes i extremistes. Tothom era oposició i, per tant, es deia, tothom era esquerrista.

Hem viscut anys i anys combatent l'autoritat. Des d'"El Correo Catalán" fins a "Solidaridad Obrera", des de "Catalunya Social" al nostre setmanari. Però aquest combat contra l'autoritat d'una monarquia autocràtica tenia la seva fi. Aquesta fi ha arribat quan s'ha enderrocat un règim de vilipendi i vergonya i s'ha donat al país un poder democràtic, és a dir, de tothom.

El trànsit no costà gaire. I no costà gaire perquè fou ràpid, i fou espectacular perquè no costà gaire, val a dir-ho, i perquè quan la majoria se'n va adonar, la minoria audaç havia donat el seu pas decisiu cap a la conquesta del poder, que en definitiva, és la conquesta de l'autoritat.

Però en tenir l'autoritat a les mans, molts no han sabut què fer-ne. Els ha succeït una mica com als negres quan el meravellós Abraham els va assenyalar el camí de la llibertat: s'han trobat sorpresos davant de la pròpia autonomia.

Uns han procurat encabir en l'autoritat de què disposen l'esperit esquerrista i humà que els ha dut al poder; d'altres s'han vist decebuts davant del que representa el Govern i han continuat fent l'oposició, àdhuc des del Po-

der, així component el míting i l'autoritat i acusant als altres, als que s'han posat a governar, d'haver perdut el sentit esquerrista de la vida anterior.

En això potser és amb l'única cosa que estic conforme amb Josep Pla: només hi ha una sola manera de governar. Una sola. Tota la resta són falòrnies i tolstoïsmes fracassats.

Clar que no creiem que tot el que ara es fa és perfecte; clar que creiem que el món seguirà endavant i que l'esperit de la Revolució russa anirà filtrant-se per tot arreu, com en el segle XIX l'obra de França anà filtrant-se en totes les constitucions; però posar-se a bramar contra el nou règim per a seguir la tradició oposicional-anarquitxant, em sembla un suïcidi.

Ajut a les autoritats i oposició de govern. Aquesta és la fórmula d'avui. No oposició sistemàtica, esbojarrada, absurda i afalagadora de multituds; oposició d'homes i d'organismes polítics responsables que en la roda constitucional un dia o altre hauran de recollir el poder de mans dels que el tenen. I llavors es trobaran amb la meravellosa sorpresa que governar és quelcom més difícil i complicat que no pas resoldre l'esfrondament de la lliura des d'una terrassa de qualsevol cafè de la Rambla.

FRANCESC MADRID

Venus de marbre

Sorgeix en l'ombra d'aquell frondós arbre
la dea Afrodita, com l'ona del mar:
símbol de bellesa encarnada en marbre,
igual a una verge d'exòtic altar.

Repenja, indolent, un genoll en la terra,
mostrant la turgent harmonia del pit;
gràcil, inclinada la testa, a l'esquerra
mira somniosa l'horitzó infinit.

Catifa profusa de flors oloroses,
tapissen la terra, perfumen l'ambient,
humils, les pobretes, se senten felices,
als peus d'aquell símbol d'amor resplendent.

Artista prodigi que vas modelar-la,
i omplires de vida el marbre gelat,
la vida a la dea no pot mai deixar-la;
té eterna companya, la immortalitat.

J. CASABÓ FIGUERAS

L'Opisso a Terrassa

Diumenge passat se celebrà un homenatge dedicat al nostre company i dibuixant Opisso.

L'acte l'organitzaren uns amics i admiradors seus de Terrassa, i principalment un grup de socis de "Els amics de les arts".

Poguèrem admirar les obres dels joves pintors de dita societat, on hi ha coses meravelloses, i no tardaran gaire a posar en bon lloc el nom artístic de Terrassa.

Es digne de destacar-se amb elogi els retauls d'En Pera, que causen una intensa emoció, com poques obres de renom universal.

El restaurant París s'encarregà de servir un esplèndid dinar, en el qual l'Opisso pogué veure els bons amics amb què compta per tot arreu, que procuraren, amb les seves atencions, fer agradable la seva estada entre ells.

LA MALASTRUGANÇA

—Ha mort el senyor Godó, de "La Vanguardia".

—Això és un càstig del cel.

—No, home: això és que tant publicar esqueles porta malastrugança. Ja s'ho podia pensar que, publicant tantes esqueles, un dia hi cauria la seva.

NO PODIA ÉSSER D'ALTRA MANERA

—¿Ha llegit l'esquela del senyor Godó?

—Sí, senyor.

—Ara ja, com és mort, li hem de tenir un cert respecte i hem d'oblidar la seva obra. ¿Però s'ha fixat que de segon cognom es deia Lallana?

—Home, és clar. Per això feia precisament "La Vanguardia" i no un altre diari: perquè es deia Lallana!

ELS CAPELLANS, SOBRETOT

En la Redacció d'un diari catòlic de Barcelona es parlava de l'actualitat política i social: la República, la crisi econòmica, les lleis laiques, la nova constitució, les vagues, el conflicte dels rabassaires, l'actuació de l'Esquerra, de l'Ajuntament... Tot eren notes negres, pessimistes, fatídiques.

Algú, però, en mig d'aquell ambient inquietant i amenaçador, intentà una tímida defensa de l'admirable optimisme d'En Francesc Macià.

—Calleu, home, calleu — va fer aleshores un homenàs d'aspecte clerical amb una veu de tro. — Calleu! Què cal esperar-ne, d'un home que no defensa els capellans?

UNA RAÓ DE PES

Sembla que amb motiu de les reformes laiques en el ministeri d'Instrucció Pública, va haver-hi una certa tivanor de relacions entre Marcellí Domingo i l'Unamuno.

L'Unamuno estava indignat. Protestava, sobretot, que hom fes treure els crucifixos de les escoles.

—L'escola — replicava impassible En Domingo — ha d'ésser totalment laica.

—Laica, laica... — insistia malhumorat l'Unamuno. — Bé està que es tregui el Sagrat Cor, que és cosa dels jesuïtes; però el Sant Crist... El Sant Crist el va pintar Velàzquez!

LA POSTA

La figura de la setmana ha estat el senyor Santiago. Semblava que la figura de la setmana seria el senyor Anguera de Sojo, però a última hora ha guanyat el senyor Santiago.

El senyor Santiago Alba no sabem si el coneixeu. És aquell que es querellà contra un setmanari madrileny perquè el dit setmanari havia parlat de la fortuna personal del senyor Alba; és aquell que el traqueren del país com a una criada que fa moros; és aquell trist exiliat del "Claridge"; és aquell que no tingué inconvenient en celebrar la famosa entrevista amb Alfons XIII, a l'Hotel Meurice, oblidant les injúries i les ofenses de l'últim — per molts anys! — Borbón.

I és, per fi, aquell que té fama de viu, però que, des de la setmana passada és un difunt tan difunt com Garcia Prieto i tan "fallecido" com el senyor Indalecio. (1)

El senyor Alba ha fet un discurs al Congrés — on no es pot fer el tenor ni el pallaso ni el senglar —, i això, després de tant temps de no fer-ne, és una gran cosa, una cosa transcendental. — Val a dir, però, que nosaltres, nosaltres no enyoràvem els discursos del senyor Alba; estàvem molt tranquils sense els discursos del senyor Alba.

En aquest que ara ha fet al Congrés, el senyor Alba ha dit coses molt gracioses, coses de veritable humorista. Per exemple: ha dit que ell no és sospitós, que ell ho farà tot per consolidar la República. I, després, com sempre, ha atacat Catalunya, suposem que amb gran satisfacció dels Maura, els Unamuno, els Royo Villanova.

L'any passat el senyor Alba — ahir ministre de la monarquia i avui aspirant a ministre de la República — estigué a Barcelona, assistí a una audició de sardanes des del balcó de l'Ajuntament. I el poble, generós, l'aplaudí, oblidant passats greuges. I, generós, no volgué veure en ell l'ex-ministre, sinó la víctima de la dictadura.

L'any passat el paper de víctima es cotitzava bé. Aquest any ja no està de moda. Si ho hagués estat, el senyor Alba hauria tingut més èxit amb el seu discurs. Però el discurs ha estat un fracàs. I és que els que l'escoltaven no veien en el senyor Alba la víctima de la dictadura, sinó l'ex-ministre de la monarquia. L'ex-ministre de la monarquia que ara s'atreveix a dir que ell no és sospitós i que ho farà tot per consolidar la República. — Llàstima que el poble no vulgui col·laboradors d'aquesta mena.

L'endemà, Alcalà Zamora explicava al senyor Alba el pacte de Sant Sebastià.

L'endemà Alba ja era al crepuscle.

VIRAI

(1) No; no és cap personatge d'Arniches: ens referim a Indalecio Prieto.

Capricis i paradoxes

L'IMPERIALISME D'UNAMUNO

El cas de l'Unamuno és un cas ben semblant al del Greco. Com el Greco, Unamuno no és castellà. Com el Greco, és un dels homes més representatius de Castella. Aquesta intensitat, aquesta febre castellana, aquesta barreja d'idealisme i de realisme que veiem en els personatges pàl·lids i extenuats del Greco, es reflecteix també en la literatura, en el pensament d'Unamuno. És més, el Greco, d'Unamuno, n'hauria fet un dels retrats més representatius del propi geni i del geni de Castella.

¿A què és degut aquest fenomen que un poble pugui veure's essencialment reflectit i representat per un home que no és de la raça d'aquest poble? ¿Són casos rars d'assimilació? Es alguna cosa més forta i més profunda. Car el Greco i Unamuno no han necessitat ésser assimilats. Han estat castellans sempre, ho han estat des del primer moment. Aquestes identifications són produïdes més aviat per una simpatia espiritual; les produeix el fet que el clima d'aquests homes i d'aquests pobles és idèntic. L'idealisme, el fanatisme, l'imperialisme, la manca de generositat i de comprensió són les qualitats essencials de Castella. Tota la seva història — la seva grandesa, els seus fracassos — és deguda a aquestes qualitats. ¿Com, doncs, Unamuno, que té en grau superlatiu aquestes qualitats, no hauria de sentir que Castella era la pàtria del seu esperit?

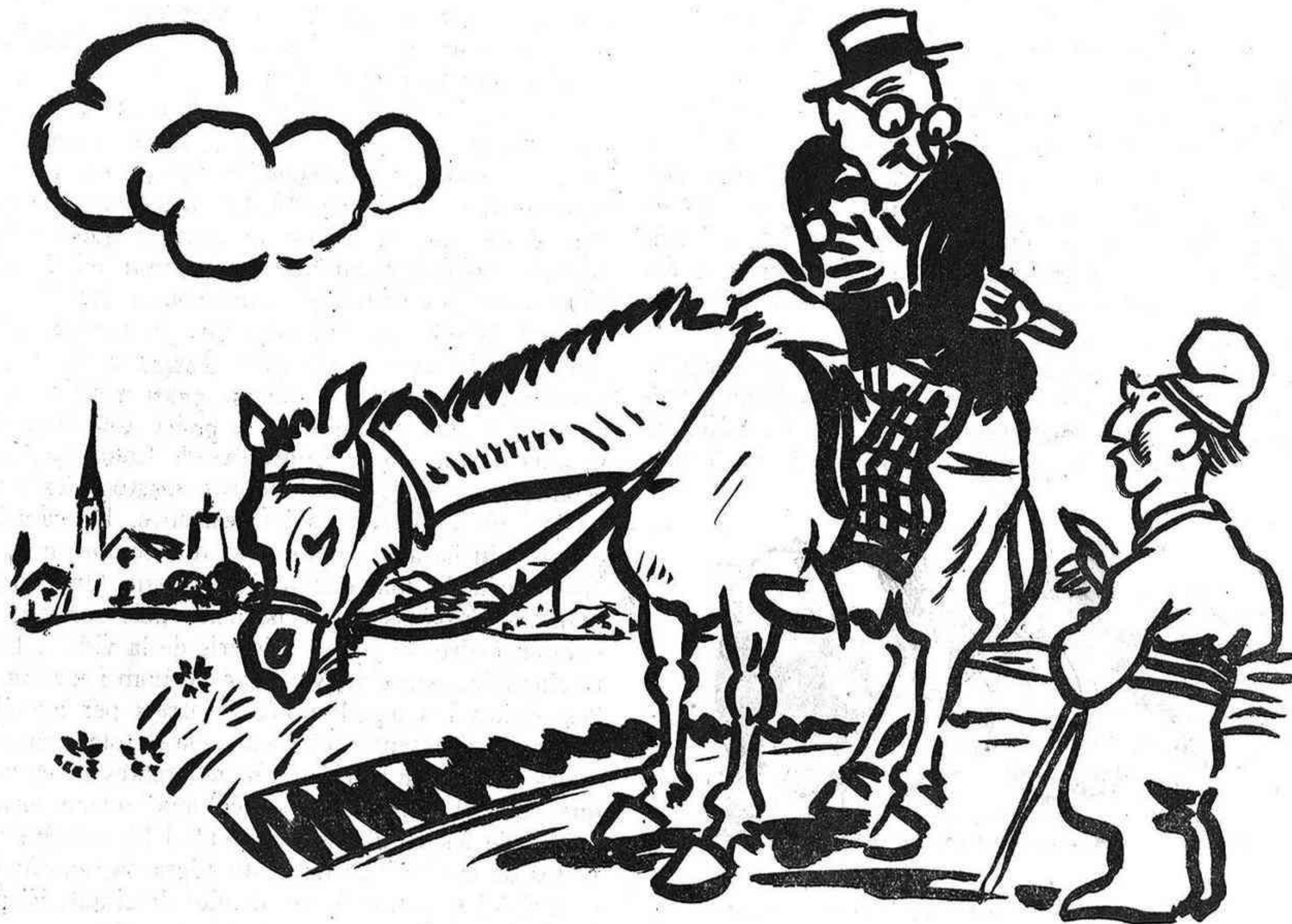
Unamuno, castellà d'elecció, és més castellà que els altres castellans. Als altres, les lliçons de la història els pot haver ensenyat la part feble de les seves qualitats, la seva contrapartida. Els pot haver ensenyat a dominar, a

esmenar la natura. Però Unamuno, que s'acosta i s'identifica amb Castella, precisament perquè hi troba aquestes qualitats, no pot renunciar-hi. Vol que Castella visqui plenament com a Castella, sense tenir per res en compte les altres particularitats de les terres hispàniques. Vol que Castella, seguint el que creu la seva missió unitària, les assimili.

D'ací que sigui el castellà més irreductible, l'enemic més aferrissat de les aspiracions diferencials de Catalunya. Home d'esperit, és l'imperialisme espiritual el que defensa; és la unitat idiomàtica: car l'idioma és sempre l'arma més forta per a l'imperialisme espiritual. Unamuno ho sap prou i defensa per tots els mitjans l'hegemonia, la situació de privilegi que no ja a Espanya, sinó dintre mateix de Catalunya, té, políticament, el castellà. Per defensar-la, no vacilla ni a emparar-se en les mixtificacions ni en els sofismes. De sofismes més o menys enginyosos, de mixtificacions més o menys hàbils i pintoresques, és format en gran part el seu cèlebre discurs en què afirmava que el castellà està esdevenint l'idioma de tots els espanyols. Però ell sap prou que les barreges de castellà que avui hi ha en el gal·lec o en el català parlat, no volen dir gran cosa. Menys signifiquen la influència castellana damunt d'alguns poetes impurs. El cert és — i Unamuno té prou coneixements lingüístics per saber-ho — que el català i el castellà antics s'assemblen més que el castellà i el català literaris actuals.

Al través dels segles, l'ànima de Castella i la de Catalunya com els seus idiomes, han tendit, més que a acostar-se, a diferenciar-se més. És el resultat dels procediments coercitius, als quals Unamuno no vol que Castella, la republicana, renunciï.

DOMÈNEC GUANSÉ

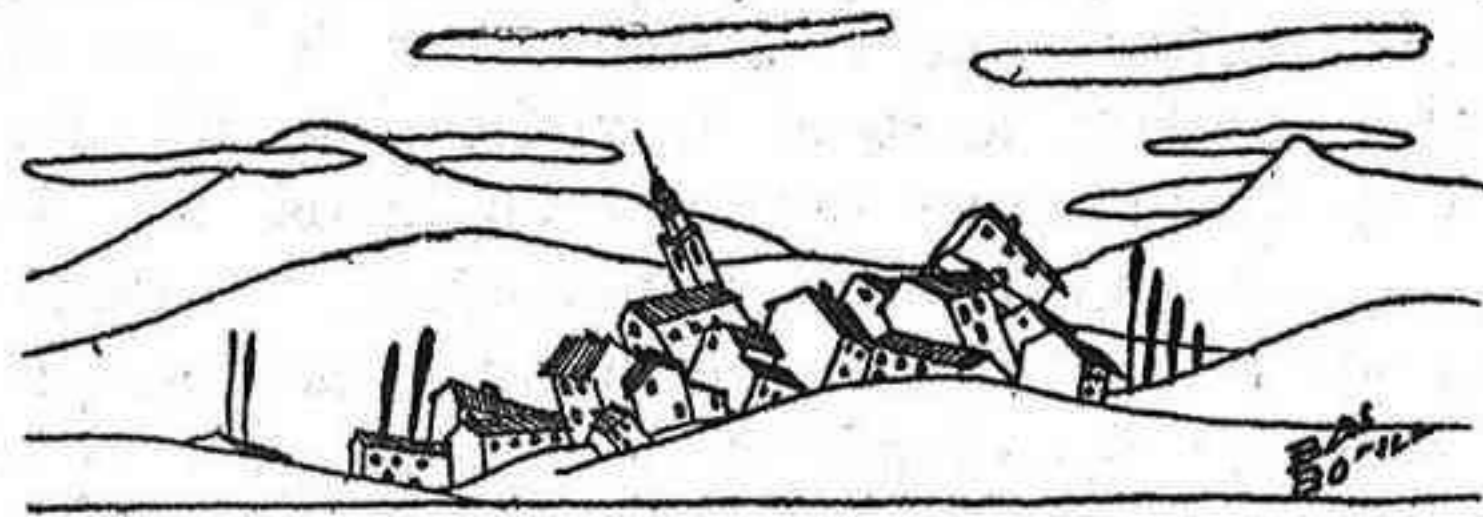

—Es dir que ja no vas a missa?
—No. Els capellans m'oferien el cel, però els republicans m'ofereixen la terra...

Cròniques d'estiuejant

El poble X. — Encara queden carlins. — La fama d'unes aigües i la seva lamentable conseqüència

El poble on he passat el rigor de l'istiu, el poble X***, és un poble de muntanya, un poble de juguina; un poble que sembla un munt de cases de pessebre llençades des d'un avió, al cor de les Guilleries. Un poble de cases de color de suro i d'habitants de color de terra cuita. Un poble de carrers tortuosos i costeruts d'aquells que es veuen en les exposicions de pintures. I de places quietes i mudes

d'escenografia vuitcentista. Un poble pintoresc. Un poble... com un poble, en una paraula.

Els fills, els habitants d'aquell poble són carlins i pagesos; i encara que siguin carlins i pagesos, en general, són bona gent. I dic que són bona gent perquè han posat al món bastants xicots un xic envernissats de "republicanots" i de "liberalots".

Aquella gent rústega i senzilla, senzilla moral i materialment, com tota la nostra pagesia, té, encara, una gran crosta d'esclau, de vassall; i està lligada per prejudicis socials i sobretot confessionals que la fan avançar a pas de carreta, a pas de parella de bous, pel camí del progrés i de la civilització. Aquella gent, encara està oprimida per uns senyors que resten amos totals de les terres, de l'administració local i de les consciències. I fan llaurar tot el poble per lla on volen. Està clar que sempre volen que liauri per lla on se'n puguin beneficiar més els seus obscurs interessos particulars. I per aconseguir això, no es paren en mitjans. Ells distribueixen el pa comú i el donen a qui els és grat i el neguen a qui no vol doblegar-se als seus capricis, i sent tota la rebellia de la seva dignitat humana humiliada.

Són moltes les coses brutes que he sentit contar d'aquells "senyors"; coses que no esmento perquè, amb més o menys variants, són conegudes, ja, de tothom. Són tota la història bruta d'aquells senyors de pobles i de comarques

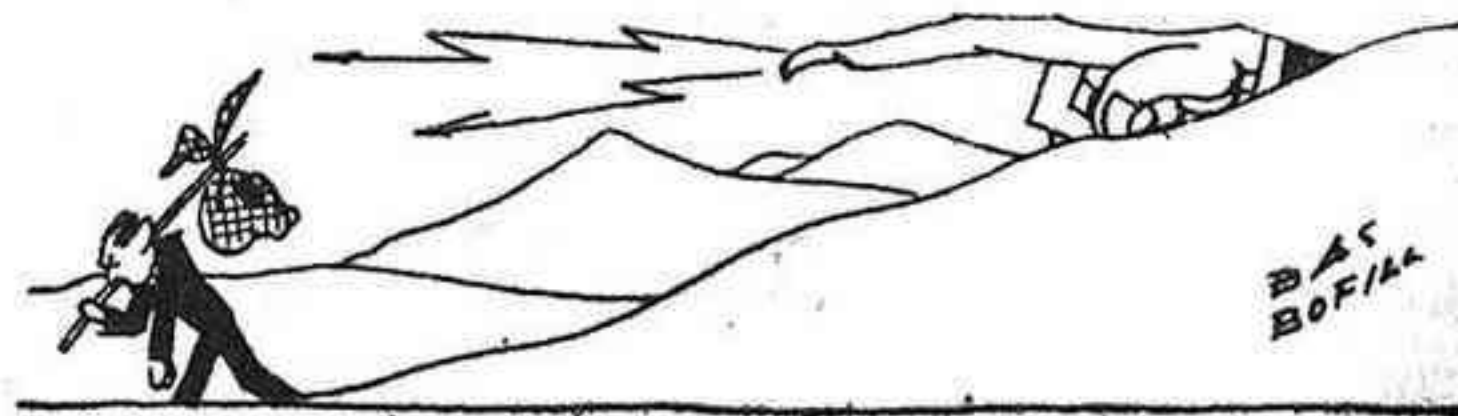

senceres (cada dia més pocs, afortunadament) que han provocat, més d'una vegada, l'alçament irat de la soferta i explotada pagesia catalana. Aquesta pagesia nafrada de carlinisme i que, sota la senyera de "Dios, Patria y Rey",

els amaguen als dictadors de consciències, als terratiners i als cacics.

I la gent del poble X*** són gent d'aquesta senyera. Són gent d'ànima de ramat, d'esquella. Són gent que va anar amb En Cevalls a assassinar a tothom qui no pesava com ells i a robar i a cremar masies, hisendes i pobles per pur fanatisme, per una obsessió manllevada i malaltissa. Són gent que van veure com entre ells es va plantejar la dictadura nefasta i odiada, de Primo, Anido i Borbó. I són els que aquest istiu han presenciat, també, uns treballs preliminars per explicar una nova dictadura d'una espasa, o una guerra civil fratricida i criminal, sota l'ombra negra d'una boina roja de sang liberal vuitcentista. I aquella gent veu tot això i calla. I potser, si arribés l'hora, seguiria darrera l'espasa absolutista o darrera la boina intolerant, amb la mateixa inconsciència d'un ramat; amb la mateixa rutina dels animals d'esquella. Les Guilleries són, avui, la Navarra de Catalunya.

Tot això puc dir-ho jo, perquè no hi haig de viure, en aquell poble. Si tingués necessitat de fer-ho, o no podria dir-ho o hauria de fer un farcellet amb la roba, i apa!, xano, xanet, carretera enllà, cap a terres més hospitalàries de terra baixa. El pa se'm negaria a muntanya. I dic que se'm negaria, perquè jo no callaria. I en no callar, se'm faria la vida impossible. Parlo o, millor dit, escric

així, perquè hi ha precedents. En "Manelic" ja ho és, de bo i d'ingenu; però és incivil; i aquesta incivilitat fa que no sigui tan bo com sembla.

La gent del poble X***, però, no és com anys enrera. Ha progressat; poc, però ha progressat civilment. I l'ha fet progressar, precisament i potser a contracor, el mateix egoisme dels seus senyors. Els tals senyors es van apropiat d'unes aigües i van quedar en què anirien bé per adobar ronyons espatllats i per posar en degudes condicions fetges que tinguessin quelcom a desitjar. I el curiós del cas és que ho van encertar. Jo mateix, sóc un dels molts que n'estan convençuts. Potser amb una mica d'ingenuïtat, com tots els altres, però n'estic convençut. I aquelles aigües van portar al poble tota una clientela de malalts de totes les encontrades de Catalunya i de tots els estaments socials: rics i pobres, aristòcrates i menestrals, civils i militars, seglars i eclesiàstics. De capellans i religiosos n'hi ha a batallons, cosa que sempre m'ha estranyat. No hauria dit mai que n'hi haguessin tants, d'aquests senyors, que patissin, precisament, dels ronyons i que tinguessin pedres al fetge. Misteris de la vida... I tota aquesta clientela, està clar, va crear un nom i una fama a aquelles aigües i a aquell poble. I atrets per aquella fama hi van anar a assentar els seus reials, tota una sèrie de senyors Canons, nou rics, panxacontentes i "entretingudes", que sota el nom buit de "colònia" s'han ensenyorit del poblet de les Guilleries (pobret!) i hi han dut tots els defectes de la civilització: l'estupidesa, la ignorància, la mala educació i el fatxendisme inculte de ciutat. El pobre poble ha fugit del foc, per caure a les brases...

JOAN BAS-BOFILL

Els viatges del nostre batlle

—I doncs, senyor Alcalde, quines impressions porta, de l'Estatut?
—Jo, de Madrid, no he dut més que aquestes maletes.

“Espanya és una república de treballadors”.

Com podríem dir:

“Espanya és una república de milionaris”.

I tan trempats!

✱

A Viena ha estat suspès el diari “Pantera”, òrgan dels reaccionaris.

A la nostra Península van haver de suspendre també les “panteres” del Nord.

Les de Barcelona, en canvi, no són tan perilloses, i poden anar soltes. Tenen, sí, prou i massa mala bava, però els falta força fins per clavar les dents.

✱

Gandhi ha dit que en la Conferència de la Taula Rodona es pronuncien massa discursos.

Doncs, ¿i si treguéssim el cap al Parlament espanyol, què diria?

Què diria...???

✱

La Comissió d'Acció Política de la Lliga Regionalista ha publicat una nota, respecte a les properes eleccions parcials, que comença dient:

“Havent estat la Lliga Regionalista l'agrupació política que en les eleccions generals darreres obtingué major nombre de sufragis, després de la que s'emportà les majories...”

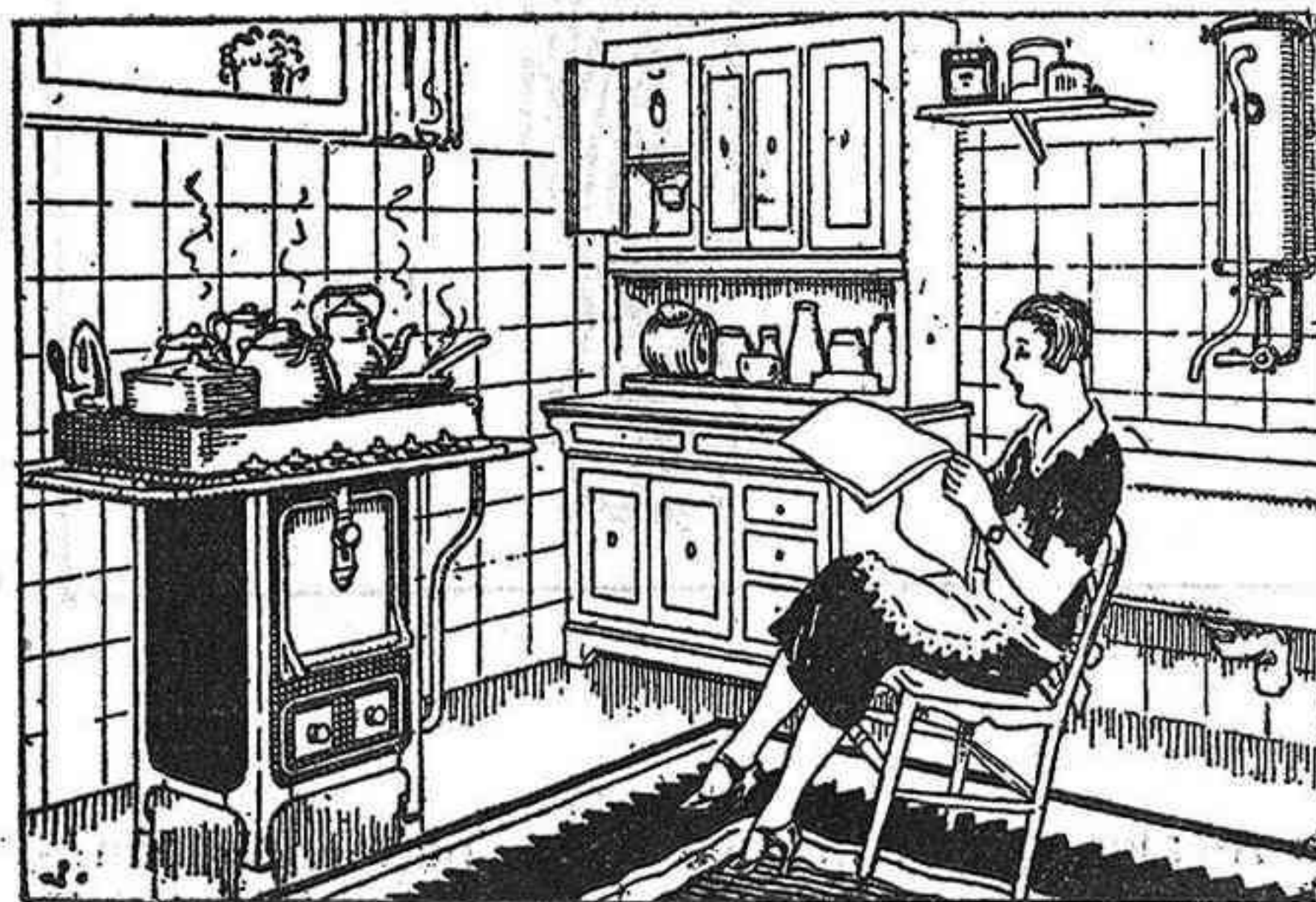
—La terra és de qui la treballa.

— Així és ben nostra, perquè vostè no l'ha treballat mai.

Perdoni, senyor Agulló, malabarista de xifres de resultats electorals, però la “Lliga” no fou la que obtingué més vots, després de l'Esquerra, sinó el senyor Abadal, que no representava, en aquest cas, els regionalistes, sinó aquests i els radicals units.

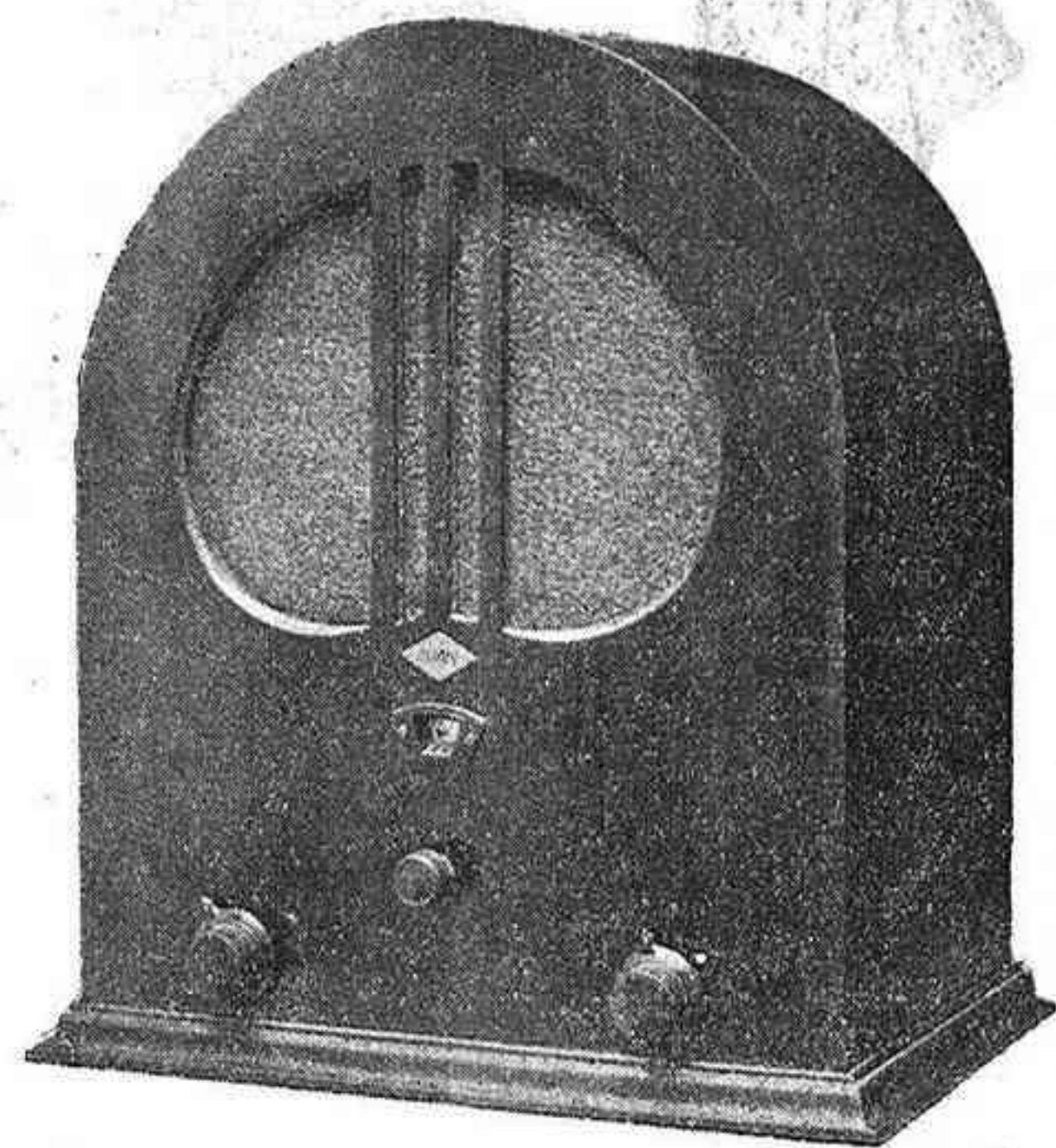
LA CUINA DE ABANS

LA CUINA DE ARA

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

SINGLOTS POETICS DE Frederic Soler (PITARRA)

La butifarra de la llibertat	original	1 acte	Lo punt de las donas	jogina	2 actes
L'esquella de la torratxa	paròdia	2 »	L'últim Trencalós	original	
Lo Cantador	»	2 »	L'Africana, paròdia de aquesta mag-		
Lo castell dels tres dragons	original	2 »	nífica òpera		
Losas del oncel	»	1 »	Gra y palla, paper per a matar ratos,		
Ous del dia	paròdia	2 »	col lecció de poesies.		
Las píldoras de Holloway	original	1 »	Lo boig de las campanillas	jogina	1 »
Si us plau per força	»	2 »	II Profeta, paròdia d'aquesta magni-		
Un mercat de Calaf	»	2 »	fica òpera		
Un barret de riallas	»	1 »	Faust, paròdia d'aquesta magnífica		
La venjansa de la Tana	paròdia	1 »	òpera		
La vaquera de la piga rossa	»	2 »	Liceistas y cruzados	original	2 »
Las carabassas de Montroig	original	2 »	Los héroes y las grandezas	»	2 »
En Joan Doneta	»	1 »	La mort de la paloma		

Preu de cada singlot 0,60 ptes.

Les 24 obres enquadrades luxosament, pessetes 20

El culto al desnudo

por ROGER SALARDENNE

Precio: 5 pesetas

Mónita secreta

Instrucciones reservadas de la Compañía de Jesús

Precio: 1 peseta

DOCTOR KOENHLI

Novísimo arte de amar

Precio: 3,50 pesetas

Mapes i Guies Michelin

PER A

AUTOMOBILISTES

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurancas del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet. a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

Llibreria Espanyola

El veritable perill

Mentre se la passen de dretes a esquerres, l'enemic treballa